

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τὴν χάραν ἡμῶν ἀθηρείας καὶ υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καίτας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησίαι δε. 8.—	Ἔτησίαι φε. χα. 10.—
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50
Τριμήνος 2,50	Τριμήνος 3.—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
 Διὰ τῶν Πρακτόρων Κοσμοτ. λ. 10. Ἐξωτερ.
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῆνται ἑκάστον λ. 26
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδὸς Ἐδριπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαθράκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἰουλίου 1916

Ἔτος 38ος.—Ἀριθ. 34

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Καὶ μόλις μπήκαν στὸ σαλονάκι, ποὺ ἐχώριζε τὰ δωμάτια τους, ἐκάθισε σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀνοίξε τὸ ἐπίσημο γράμμα καὶ ἄρχισε νὰ τὸ διαβάξῃ δυνατὰ, ἐξηγῶν συγχρόνως εἰς τὴν Κολέττα ὅποια λέξι δὲν ἐννοοῦσε.

Τὸ γράμμα ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Κύριε,

«Ἐλαβα σήμερα τὴν ἀπάντησιν τοῦ κ. ὑπαστηνόμενου, τὸν ὁποῖον, κατὰ τὴν ἰκρίσασιν ποὺ ἔδωσα εἰς τὴν ἐξοχότητά σου, εἶχα ἐπιφορτίσει νὰ μεταβῇ εἰς τὸ κατάστημα τοῦ ἰατροῦ Περὲξ καὶ νὰ ἐξετάσῃ τὸν μικρὸν Γάλλον Ἐρρίκον Δαλλινύ.

Ἡ ἔκθεσις τοῦ ἐπιθεβαίνοντι τὴν ἀσθένειαν αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ. Ὑπ' αὐτοῖς τοῖς ὅροις, ἡ Ἐξοχότης σας ἐννοεῖ, ὅτι δὲν εἶμπορῶ νὰ ἐπιτρέψω νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ ἴδιον τὸν μικρὸν Γάλλον, ἀφοῦ δὲν εἶσθε οὔτε συγγενῆς του, διὰ αὐτὸ θὰ ἦτο ἐντελῶς παράνομον.

«Λυπούμενος, ποὺ δὲν εἶμπορῶ νὰ σας εὐχαριστήσω εἰς αὐτὴν τὴν περίστασι, σας παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε κτλ.

«Διὰ τὸν κ. Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας
 «Ὁ ἰδιαιτέρος γραμματεὺς.»

Ὅταν ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσι, ὁ κ. Ἀλβαράδο ἐμεινε ἄφωνος, μὲ μιὰ ἔκφρασι στὸ πρόσωπο κομικῆ, ἀπελπισίας μαζὶ καὶ φόβου. Φοβήθηκε, ὅτι ἡ Κολέττα θὰ τοῦ ἔκανε χαμμάκι σαγγῆ πολὺ δυνατώτερη ἀπ' ὅσας ὄσες

τοῦ εἶχε κάνει αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα.

Ἄλλὰ ὄχι, τίποτα!

Ἐπῆσε μόνο σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ, μὲ τὸ κεφάλι στὰ χέρια της, ἄρχισε νὰ σιγοκλαίῃ καὶ κάθε τότῳ νὰ φθιρρίζῃ.

— Δυστυχισμένη Ἐρρίκο!.. φίλε μου!.. ἀδελφέ μου!.. Τί θὰ γίνῃς τώρα;..

Μπροστὰ στὴ βαθεῖα αὐτὴ λύπη καὶ ἀπελπισία τῆς λατρευτῆς του κόρης, ὁ Βραζιλιανὸς δὲν κρατήθηκε πιά.

Τὰ ἡμιμάγρια ἐναστικτὰ του ἔμπνησαν ξαφνικὰ καὶ σὲ λίγες στιγμῆς ξανάγινε ὁ δεσποτικὸς ἄνθρωπος, ὁ αὐταρχικὸς, ὁ συνειθισμένος νὰ τὸν ὑπακούουν ὅλοι καὶ νὰ χάνουν τὸ θέλημά του, εἴτε μὲ τὸ χροῖμα, εἴτε μὲ τὴ βία.

Ἐδῶσε λοιπὸν μιὰ φοβερὴ γροθιά στὸ τραπέζι, ποὺ τὴν ἔκαμε θρόμβωτα, καὶ ἔξέσπασε μὲ μιὰ φωνάρα σὰ βροντῆ:

— Φτάνει πιά, κ. ἀράμπια!.. (*) Δὲν θέλω πιά νὰ κλαῖς, τὰ κοῦσε; Κι' ἀφοῦ ἐπιμένῃς τόσο νὰ ἐλευθερωθῇ τὸ παιδί, πολὺ καλά! θὰ τὸ ἐλευθερώσω!.. Ἐγὼ σοῦ τὸ λέω! ὁ Ἀλβαράδο!..

Τὸ πρόσωπο τῆς Κολέττας μεταμορφώθηκε ἀμέσως ἀπὸ χαρὰ καὶ ἐλπίδα. Καὶ μὲ τὰ δύο της χέρια ἀπλωμένα στὸ θετό της πατέρα, τοῦ εἶπε:

— Ἄ, ναί! τώρα, μάλιστα! Ἀφοῦ μοῦ τὸ ὑπόσχεσθε, ἦ συχαῖς ω.

(*) Ἰσπανικὴ βλαστημία. Σὲ νῆλεγε ἐποὺ νὰ πᾶρ' ἡ ὄργη! — Σ. τ. Μ.

«Κύριοι! καλοὶ μοι κύριοι!.. ἐφώνησε ὁ Ἐρρίκος...» (Σελ. 270, στ. γ')

Γιατ' εἶμαι βεβαίως, ὅτι σὲ λίγο ὁ Ἐρρίκος θὰνε μαζὶ μας. Εὐχαριστῶ.

Τὰ λόγια αὐτὰ, ποὺ μαρτυροῦσαν τόση ἐμπιστοσύνη εἰς τὴν δύναμιν του, ἐδεκαπλασίασαν τὸν ζῆλον τοῦ Βραζιλιανοῦ, ποὺ εἶχε πειραχθῆ εἰς τὸ φιλότιμο ἀπὸ τὴν ἀποτυχία τοῦ πρώτου του φρονίμου διαθήματος. Καὶ τώρα ἐσχεδιάζε ἐν ἄλλο, παράτολμο, τρελλό, ποὺ αὐτὸ ὁμῶς ἦταν βέβαιος ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ.

— Ἐννοια σου, ἐφώνησε, καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω τὸ μικρὸ σου φίλο μὲ τὸ σπαθί μου! Ἀφοῦ δὲν μπόρεσα νὰ τὸ καταφέρω νόμιμα, θὰ κυττάξω τώρα νὰ γίνῃ ἀλλοιωτικα.

Βγήκε παράφορα ἀπὸ τὸ σαλόνι καὶ ἔτρεξε εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου ἔμειναν οἱ ἄνθρωποι του.

Μ' αὐτοὺς θὰ συνεννοεῖτο τώρα, γιατί ἐλογάριαζε ἕνα πραξικόπημα, σὰν ἐκεῖνα ποὺ ἔκαναν ἄλλοτε οἱ ἄγριοι πρόγονοι του, οἱ Ἰνδοὶ Γκουαράνο.

Ὁ Ἀλβαράδο ἦταν θυμωμένος...

Δυστυχία ἔς ὅποιον θὰ τοῦ ἀντιστῆκετο! Ὡ, αὐτὴ τὴν φορὰ, ὁ Ἀγγελάς θὰ εὑρίσκει τὸ μάστορά του...

«Ἐννοια σου, καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω τὸ μικρὸ σου φίλο!» (Σελ. 269).

**ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.
« Η λευκή οικία »**

Ήταν μία μεγάλη λευκή οικοδομή, με δύο πατώματα, κουφή, καινούργια, κτισμένη σύμφωνα με όλους τους κανόνες της υγιεινής. Καθώς έλεγε στην άγγελίαν του, ο διευθυντής του καταστήματος ήθελε να συνδυάσει « την αγαγκλιάν απομόνωσιν » των ασθενών με την εύκολιαν της συκοινωνίας. Πραγματικώς, ο μικρός αιθέρωδρος που σκαρφαλώει στο βουνό, περνούσε μόλις δύο χιλιόμετρα από το σαγυτόριο, που το εξυπηρετούσε ο σταθμός της Μέγισ-Βία. Καί η Πετρούπολις, ή αριστοκρατική και κουφή πόλις, όπου περνούν το καλοκαίρι τους οι πλούσιοι του Ρίου, απέχει μόλις μία ώρα. Για δ' αυτά, ο κ. Περέζ μπορούσε να απαιτήσει γενναία ποσά από την έκλεκτη πελατεία που « κάθησε τώρα φρόνιμα, μη σε στείλω στο νοσοκομείο ». (Σελ. 270, στ. β')

τά μικρά παιδιά και με τους αρρώστους. Αλλά ο Έρρικός δεν ήθελε να τον παίρνουν ούτε για παιδί, ούτε για αρρώστο. Δοκίμασε να παραστήσει στο φύλακα του, ότι δεν ήταν καθόλου τρελλός παρά μόνον θύμα της ραδιουργίας του γαμπρού του. Ο νοσοκόμος τον άκουσε μόλις και μετά βίας ύστερα, σηκώνων τους ώμους, του είπε μόνο :

— Κάθησε τώρα φρόνιμα, μικρέ μου, μη σε στείλω στο νοσοκομείο. Και με την απειλή αυτή, βγήκε και τον διπλοκλειδάσε μέσα.

Έξω φρενών από την περιφρονητική στάσι του υπηρέτη, ο Έρρικός ώρμησε στην κλειδωμένη πόρτα κι' άρχισε να την κτυπά γροθιές και κλωτσιές. Αλλά κανένας δεν άνησύχησε, κανένας δεν πήγε να του ανοίξει. Τότε ο Έρρικός άρχισε να κτυπά δυνατώτερα.

— « Κάθησε τώρα φρόνιμα, μη σε στείλω στο νοσοκομείο ». (Σελ. 270, στ. β')

μοι και, χωρίς να τον ακούσουν καθόλου, τον άρπαξαν, του έδεσαν τα πόδια και τον έρριξαν στο κρεβάτι. Ο ένας μάλιστα τον έφοβήσε ότι θα του φόροσαν το ζουρλομανδύα και ε' μικρός, τρομαγμένος, αναγκάστηκε να συμμάζευσθ.

« Υστερ' από όκτω ή μέρες τέτοιας ζωής, ο Έρρικός άρχισε να αισθάνεται, ότι θα τρελλαθ' σε' αλήθεια. Η τέλεια απομόνωσις του από τον κόσμο, ή απόλυτη σιωπή, το αιώσιο εκείνο διπλοκλειδωμα, θα του κενούσαν επί τέλους το μυαλό. Έδλεπε να τον περιτριγυρίσει το φρικτό φάσμα της παραφροσύνης κι' από τον πύλο παράφορο, θορυβώδη θυμό, έπερτε στην βαθύτερη, στη σκοτεινότερη σιωπηλή μελαγχολία. Τότε άρχισαν να του κάνουν ψυχρολουσίες και τον ήνάγκαζαν να κάνει γύρους, σε μία περιτειμαμένη αύλη, μαζί με άλλους τρελλούς. Μία φορά δοκίμασε να τ' οσκάσει, να τρέξει στον διευθυντή, αλλά τον τσάκωσαν, τον έκλεισαν 'ς έν άλλο δωμάτιο με ταπεινωμένους τοίχους σαν καναπέδες κι' εκεί - μετά ή ζωηρού δυστυχ-

μένου παιδιού εξακολούθησε ή ίδια και χειρότερη. Περνούσαν ή μέρες, αλλά δεν μπορούσε πια να τής μετρή, γιατί ήταν όλες όμοιες, ακατάλλκτες. Δεν άκουγε τίποτα, δεν έδλεπε κανένα και, το τρομερώτερο απ' όλα, τον καλομεταχειρίζοντο. Της ήμέρας τουλάχιστο που τον έπιανε ή άπελπισία, και ήούχαζε κουρασμένος, και έπαυε να ήτη με φωνές την ελευθερίαν του ή τον κ. διευθυντή, τον έγέμιζαν χάρδια και περιπρησιές. Η καμαρούλα του ήταν φατεινή, εύαερη, καθαρή, και ή τροφή που του έδιναν, έκλεκτή. Γλυκώς δεν ύπερφερε, παρά μόνον όταν του έγγυαν παγωμένα νερά ή όταν, ύστερ' από μία κρίσι δυνατώτερη από της άλλης, τον έδεσαν στο κρεβάτι του, σαν επικίνδυνο κηκώργο. Ηθικώς όμως τα βάσανα του ήταν τρομερά.

Μία μέρα, ή μονοτονία της ζωής αυτής έταράχθηκεν από ένα έπεισόδιο. Η πόρτα του κελιού του ήνοιξε και μπήκαν μέσα τρεις άνθρωποι. Ο Έρρικός χάρηκε πολύ, γιατί ένόμισε πως θα ήταν ο διευθυντής του Φρενοκομείου, που τον ζητούσε τόσον καιρό και, άποφασισμένος να μην αφήσει να χυθ' η αυτη ή ευκαιρία, χωρίς να δείξει ότι ήταν θύμα πλάνης, ώρμησε προς τους ανθρώπους εκείνους.

— Κύριοι, καλοί μου κύριοι! έφώναξε με δάκρυα στα μάτια και με συγκίνηση που έμπόδιζε τα λόγια από το στόμα του, δεν είμαι τρελλός... θα τ' ο ίδιτε άμέσως... εκείνος ο παλιό - γαμπρός μου ο Άγγλός, μ' έκλεισε δω - μέσα... Με φοβάται, γιατί έκλεψε το κατομύριο της Πιστοτικής Τραπεζής... ναι, ναι, αυτός το έκλεψε! τώρα πια είνε βέβαιοι μού τ' ομολόγησε σχεδόν κι' ο ίδιος κι' έγεινε αιτία να καταστραφ' ο πατέρας μου... Γι' αυτό έδοκίμασε και να με σκοτώσει... στην Οσάνδη... με τ' ο βόλβερ του Τραπέζιτη!

« Έχετε συνέντευξις; » Βλέπετε, ότι δύο μήνες Φρενοκομείου είχαν φέρη το άποτέλεσμα τους: Ο δυστυχισμένος Έρρικός δεν μπορούσε πια να κη δύο λόγια με σειρά και με τάξι... Τά έλεγε όλα μαζί, συγχυσμένα, ασυνάρτητα... Καί όμως, οι έπισκέπται του ήταν ένας ύπασυνόμος με δύο γιατρούς, που τους είχε στείλη να τον εξετάσουν ο κ. Διευθυντής της Αστυνομίας. « Αν τους διηγηθ

με γαλήνη, με ήσυχία, τη θλιβερή και περίγρη ιστορία του, ίσως θα τους έπειθε. Αλλά έτσι, όπως την έλεγε, τί έντύπωσι μπορούσε να τους κάνει, παρά ή τους μιλούσε ένας τρελλός; Αυτή ή ίδια ή ιστορία του ήταν παραζένη, άλλοκοτη, άπιστευτή φαντασθήτε κόσμο περισσότερο τους φαίνονταν τέτοια, με τον τρόπο του Έρρικού! Μα ήταν σωστό παραλήρημα... Οταν το δυστυχισμένο παιδί κατάλαβε αυτή την έντύπωσι, θέλησε να σταματήσει. Αλλά ήταν άργά. Ένας γιατρός του έπιανε τ' ο σφυγμό του και, άρσθ έλλαξε λίγα λόγια ισπανικά με τον κ. Περέζ, που τους συνώδεσε, βγήκαν όλοι.

Ο διευθυντής του Φρενοκομείου γελούσε καταχαριστημένος: Το κόλπο έπέτυχε. Γιατ' ήξερε καλά ο πονηρός αυτός, ότι άμα ένα παιδί, όσο φρόνιμο κι' αν είνε, κλεισθ' κάμποσο καιρό και τρομοκρατηθ' 'ς ένα φρενοκομείο, δεν μπορεί παρά να φθάσει σε μία τέτοια φυγική κατάστασι, που να τ' ο δείχνη αλήθινά τρελλό σε μία πρόχειρη εξέτασι, σαν αυτή που έκαναν του Έρρικού.

Έτσι, οι άπεσταλμένοι της Αστυνομίας έσημάτισαν την πεποίθησι ότι ο μικρός Γάλλος ήταν τρελλός. Μήπως έλοι οι τρελλοί, που είχαν εξέταση, δεν έλεγαν τά ίδια; Όλοι δεν έθεδαίνων ότι είνε πολύ καλά στην υγεία τους, και δεν ζητούσαν να τους βγάλουν έξω, διηγούμενοι φανταστικές ιστορίες για κλεψίες, δολοφονίες, δολοπλοκίες και καταδιώξεις; Έπειτα, τη στιγμή που έφηναν, ο Έρρικός, βλέπων να φεύγη μαζί τους κι' ή τελευταία του έλπίδα, ώρμησε κατέπι τους με τέτοια παραφροσύνη, ώστε οι νοσοκόμοι αναγκάστηκαν να τον κιάσουν και, έπειδή αντιστέκετο σε λυσσαλέως, να τον δέσουν. Τ' ο είδαν λοιπόν κι' αυτό οι άπεσταλμένοι.

Μετά την έπισκεψη αυτή, ο Έρρικός κατάλαβε, ότι ήταν πια χαμένος. Ποτέ δεν θάβγαινε από το Φρενοκομείο! Καί τότε σκέσθηκε, το κακόμοιρο παιδί, ν' αυτοκτονή. Αλλ' ενώ ζητούσε τρόπο, για να εκτελέσει την άποφασί αυτή της τελείας απογνώσεως, του συνέβη κάτι τι, όχι και τόσο σημαντικό, που τ' ο ξανάδωσε όμως λίγη έλπίδα. Αλλάξε ένας από τους φύλακας του. Ένας Γαλλός άντικατέστησε τον αναίσθητο και κτηνώδη εκείνο Πορτογάλο, που έκτελούσε τ' ο χρέη του με τόσο σκληρή ασυμπρόσητα. Υστερ' από λίγες ήμέρες, ο Έρρικός παρετήρησε, ότι ο Γαλλός τον έκρίταζε με κάποια συμπάθεια. Δοκίμασε να του μιλήσει κι' ο άνθρωπος, που μιλούσε γαλλικά, του άποκρίθηκε με προθυμία.

« Ω, τί άνέκφραστη εύτυχία! Ο γοσ

νοσοκόμος αυτός δεν ήταν, σαν τους άλλους, πέτρα κρύα μπροστά του! Άκουσε μ' ενδιαφέρο την εξιστόρησι των δυστυχιαμάτων του. Τρεις μήνες τώρα, ήταν ο πρώτος άνθρωπος που σε τ' ο πρόσωπό του δεν έβλεπε την περιφρόνησι, τ' ο φόβο ή την άδιαφορία, που τ' ο έδεχναν τ' ο πρόσωπα των άλλων νοσοκόμων... Δεν άργησε έτσι να γεννηθ' μια αλήθινή συμπάθεια μεταξύ του μικρού φυλακισμένου και του καλού αυτού Γαλλού, που ύπερφερε, έλυπεϊτο, να έλεψη να βασανίζουν άδικώς τ' ο παιδί. Έτσι ο Έρρικός, με τ' ο βοήθειά του, μπόρεσε να γράφη και να στείλη στην Κολέττα τ' ο γράμμα που είδαμε.

Από τη στιγμή που παρέδωσε στον εύαίσθητο νοσοκόμο αυτό το γράμμα, ο μικρός φυλακισμένος άρχισε να έλπιζει σοβαρά. Αυτό τον ώφελήσε πολύ, μπορούσε να πούμε ότι τον έσωσε. Γιατί έκτός από την έλπίδα, είχε τώρα και μια άσχολια: έσκέπτετο, ελογάριαζε τ' ο πιθανότητες που είχε να ελευθερωθ' η, μετρούσε τ' ο ήμέρες που έχρηάζοντο για να φθάσει τ' ο γράμμα του σε τ' ο χέρια της Κολέττας και προσπαθούσε να μαντεύσει τί τρόπο θα μετεχειρίζοντο οι φίλοι του για να τον σώσουν...

Έτσι δεν έβλεπε πια να τον τριγυρίσει τ' ο φάσμα της παραφροσύνης και, με την έλπίδα, με τον καλό νοσοκόμο, ή ζωή του περνούσε πιο ύποφερτά. (Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΡΜΑΤΟΔΡΟΜΙΑ

Ε τ' ο ψευδώνυμο Κάρμην Σύλβα, ή Διάπλασις, είνε κάμποσα χρόνια, — είχε μια πολύ θερμή, πολύ ένθουσιώδη φιλή: την Έλένη Γ. Κακλαμάνου, κόρη του στρατηγού και αδελφή του άλλου δημοσιογράφου και σήμερα πρεσβευτού κ. Δ. Κακλαμάνου. Η παλιά μας φίλη είνε τώρα μεγάλη. Καί όμως δεν έπαυσε να γαπ' και να διαβάσει τη Διάπλασι. Απόδειξις τ' ο γράμμα που μου έστειλε την περασμένη εβδομάδα. Το δημοσιεύω παρακάτω για δύο λόγους: πρώτο, γιατί παρουσιάζει μια χαριτωμένη εικόνα παιδικής ζωής, άναλογη μ' εκείνη που σας έζωγραφισα σε προηγούμενη μου Έπιστολή και που ή Διάπλασις σας την έδωσε ως θέμα του Μ. Διαγωνισμού Ζωγραφικής και δεύτερο, γιατί μαρτυ-

ρεί, ότι τ' ο να μεγαλώσει ένα κορίτσι, δεν είνε λόγος αυτό για να παύη να καταγίνεται με τη Διάπλασι, όταν είνε πραγματι καλαίσθητο και μορφομένο. Ίδου τί γράφει ή Δις Κακλαμάνου:

« Μία ώραία εικόνα της μικρής χαριτωμένης ηλικίας, μ' ας δώσατε στο προτελευταίο φύλλο της Διαπλάσεως, αγαπητέ φίλε κύριε Φαίδον, με την Αθηναϊκή Έπιστολή « Λειψυδρία ». Όπως είνε τ' ο παιδιά της τάξεως αυτής, ευπόλητα και άκένιστα συνήθως, — νομίζω πως τόσο καλά τους ταιριάζει! — είνε πραγματικώς πολύ χαριτωμένα και όποιος τρέφει ιδιαίτερη συμπάθεια προς αυτά, δεν μπορεί παρά ν' άπολαμβάνη τέτοιες σκηνές. Σε όμοια γραφική σκηνή παρευρέθηκα κι' εγώ ένα βράδυ, δεν είνε πολύς καιρός. Κάπου κοντά μας, — και τ' ο άφθονο παιδομάζωμα δεν λείπει σε καμμία γειτονιά, — ένα βράδυ, είδα να επιστρέφουν τ' ο παιδιά αυτά, σωριασμένα όλα μέσα σε μια μικρούτσικη σούττα, έπίτηδες ίσως καυωμένη, που την έφερναν ένας γάιδαρος! Τον κρατούσε απ' τ' ο σκενί τ' ο μεγαλύτερο παιδί της συντροφιάς, που δεν θάταν παραπάνω από δώδεκα χρόνων. Η άναρθρες φωνές και τ' ο παιδιακίσια γέλια μ' έκαναν να σταματήσω. Ο μικρός οδηγός, μη ξέρων και πολλά, αλλά και άνίκανος, για τέτοια δουλειά, έκαμνε τ' ο σούττα να κτυπά δεξιά και αριστερά, πάτε στο ένα και πότε στο άλλο πεζοδρόμιο. Αυτό όμως έκαμνε τ' ο παιδιά να ξεσκούν σε άεθονα και άνύποπτα γέλια. Έροβούμεν πως από στιγμή σε στιγμή, ή σούττα θ' αναποδογυρίσει, και όλος ο μικρόκοσμος θα βρισκόταν δια μίας κατάγης, όπου θάφηνε βέβαια τ' ο γέλια και θά πιανε τ' ο κλάμματα. Παρακολουθούσα λοιπόν με συγκίνηση, σχεδόν με άγωνία, έτοιμη να τρέξω για βοήθεια, — όταν μια διαταγή έδόθηκε από μέσα: « Από 'ζω! από 'ζω! » — και ή σούττα έστρίψε τ' ο σοκάκι, πνίγωντας με τ' ο θόρυβό της τ' ο νέα ήχηρά γέλια, που έπηκολούθησαν από τ' ο βέβαιο ντράνταγμα της. Καί έτσι, έχασα την ευκαιρία να γνωρίσω από κοντά τους τολμηρούς αυτούς μικρούς, που μου έδωκαν μια τέτοια ώραία εικόνα και μια εύχαριστη, μ' ολη την άνησυχία, στιγμή. « Πιστή φίλη της αγαπητής Διαπλάσεως » ΕΛ. Κακλαμάνου.

Και δια τ' ο πιστόν της αντίγραφης, υπογράφω κι' εγώ και, κατά τ' ο σύνηθες, Σε άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους της Διαπλάσεως και της Βιβλιοθήκης δια να περάσατε ώραία της διαμονής

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΪΔΑΣ
[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄. (Συνέχεια).

Ἄλλ' ἢ μικρὰ ἐφαίνετο ὡς νὰ μὴ ἐννοῇ τί τῆς λέγουν κ' ἐξηκολούθει νὰ ξερωνίζῃ ἀπαρηγόρητα.

Κλαίουσα, ἐπρόφερε καὶ κάποια λόγια, ἐντελῶς ἀκατάληπτα. Ἐκ τούτου ὁ Ρασκασσᾶς καὶ ὁ Τώνης συνεπέραναν ὅτι ἦτο ξένη καὶ δὲν ὠμιλοῦσε τὴν γαλικὴν. Τὴν κρῖμα ποῦ δὲν ἐσυλλογίσθησαν νὰ ἐρωτήσουν κἀν διὰ τὸ ὄνομα τῆς! Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶπε, ὅτι ὁ ἀνθρώπος μετὸν μανθῶν ἐφυγε τόσον βιαστικά, ὥστε δὲν τᾶς ἄφισε καιρὸν νὰ τὸν ἐρωτήσουν τίποτε.

— Πῶς νὰ τὴ μερώσωμε τώρα; εἶπεν ὁ Ρασκασσᾶς, στενωχωρημένος ποῦ τὴν ἐβλεπε νὰ κλαίῃ ἔτσι.

— Ἐρῶ κ' ἐγώ... ἐψήθουσαν ὁ Τώνης. Αὐτὴ φαίνεται καταλυπημένη...

Ἄλλ' ἔξαρνα τοῦ ἤλθε μίαν εὐτυχῆς ἰδέα: Ἦρχισε νὰ τρέχῃ εἰς ἓνα μονοπάτι, ποῦ ἐφαίνετο ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιάν καὶ ὅπου εὐρίσκετο μίαν μιμῶζα ἀνθισμένη. Μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε, φέρων τοὺς ὠραιότερους τῆς κλάδους.

— Ὅριστε, δεσποινίς, ἐφώνησεν, αὐτὰ τὰ λουλούδια εἶνε γιὰ σένα!.. Πάρε τα καὶ πάψε νὰ κλαίς, γιατί δὲν ὑπάρχει λόγος.

Πραγματικῶς, βλέπουσα τὰ ὠραία ἐκείνα ἀνθάκια, ἡ μικρὰ ἐπαυσε νὰ κλαίῃ ὡς διὰ μαγείας. Συγχρόνως τὸ μαιδιάμα ἐπληρώθη εἰς τὰ χειλάνια τῆς καὶ τὸ χαριτωμένον τῆς προσωπάκι ἐπανέφυε τὸ ἀμέριμον παιδικὸν ὄρος.

Ἐστεινε τὸ χεράκι τῆς κ' ἐπῆρε τὰν-

—Μπα! μπα!.. Τίνας εἶνε αὐτὸ τὸ κοριτσάκι; (Σελ. 273, στ. 6).

θισμένα κλαδιά, προφέροντα καὶ ὀλίγα λόγια, μετὰ τὰ ὁποῖα βεβαίως θὰ ἐξέρραζεν εὐχαριστίας πρὸς τὸν Τώνην.

—Νὰ ποῦ παρηγορήθηκα! ἔκαμην αὐτὸς.

—Δὲν μᾶς μένει τώρα παρὰ νὰ τὴ βαπτίσουμε, εἶπεν ὁ Ρασκασσᾶς εὐθύμως· πῶς θὰ τὴ βγάλουμε;

—Μιμῶζα! ἐφώνησε ὁ Τώνης. Εἶνε ὠραῖο καὶ εὐκόλο ὀνοματάκι!

—Ἄς εἶνε Μιμῶζα! ἐπεδοκίμασεν ὁ Ρασκασσᾶς.

Καὶ ἐνῶ ἡ μυστηριώδης θαλαμηγὸς ἐπλεεὶν εἰς τὰ νοικιά, ὁ γέρον φαρᾶς καὶ ὁ υἱὸς του, κρατῶντες καθένας ἀπὸ ἓνα χεράκι τῆς μικρᾶς, ἐξεκίνησαν διὰ τὸ σπιτάκι των.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἡ γυναῖκα τοῦ Ρασκασσᾶ, αἰσθανθεῖσα τὸν ἐαυτὸν τῆς ὀλίγον καλλίτερα, εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ εἶχεν ἔλθῃ ὡς τὴν θύραν, περιμένουσα τὴν ἐπιστροφήν των προσφιλῶν τῆς.

Ἐξέβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως, βλέπουσα τὴν χαριτωμένην μικρούλαν, ἢ ὅποια τὸς συνώδευε.

—Μπα! μπα! ἀνέκραξε· τί νος εἶνε αὐτὸ τὸ κοριτσάκι;

—Δικό μας! ἀπεκρίθη ὁ Ρασκασσᾶς, μᾶς ἔβλεπε ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

—Ἡ καλλίτερα, μᾶς ἤλθε ἀπὸ τὴ θάλασσα! διώρωσεν ὁ Τώνης.

Κ' ἐπαυσε νὰ διηγῆθῃ εἰς τὴν μητέρα του, καταπληκτον, ὅλα τὰ συμβάντα. Ἐπειτα ἐσήκωσεν ἀπὸ κάτω τὴν μικρούλαν κ' ἔφερε τὸ ξανθὸν τῆς κεφαλάκι εἰς τὸ ὄψος τῶν χειλέων τῆς μητέρας του, ἢ ὅποια τὴν ἐφίλησε τότε καὶ εἰς τὰ δύο μάγουλα, ἐνῶ ἐκείνη, διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, περιέβαλε τὸν καιρὸν τῆς μετὰ τὰ χεῖρα τῆς καὶ τῆς ἀντιπέδωσε μετὰ χαρᾶς τὰ φίλια.

Ἐἶχεν ἡσυχάσῃ ἐντελῶς... Ἄνῃκε πλέον εἰς τὴν οἰκογένειαν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄.

Ἀδέλφια!

Μία ἀκτὴς ἡλίου εἶχεν εἰσελθῆ εἰς τὸ λευκὸν σπιτάκι τῶν ψαράδων μετὰ τὴν ὠραίαν μικρὰν Μιμῶζαν. Τὰ καιρινίδια τῆς, τὰ γέλια τῆς, τὰ γογάκια τῆς, καὶ ὡς μὴ τὰ ἐννοοῦσαν ἀκόμη, τὸ ἐγέμιζαν φαιδρότητα, χαρὰν. Ὅλοι ἦσαν μαζὶ τῆς εὐτυχεῖς. Ἐἶχαν ἐπανέφυρ ἔκεινο ποῦ τοὺς εἶχε λείψῃ τόσον καιρὸν...

Ἡ γυναῖκα τοῦ Ρασκασσᾶ, περιποι-

Ἡ καινούργια φαρῶνκα ὀνομάσθη Μιμῶζα... (Σελ. 273, στ. 8')

οιμένη ὀλονεν τὸ κοριτσάκι, εἶχεν ἀνακτῆσῃ σιγά-σιγά τὴν ὕγιαν τῆς. Τὰν θῆρα χρώματα ἐπληρώθη εἰς τὸ σωματικὸν πρόσωπόν τῆς καὶ μετ' αὐτῶν ὅλη ἡ δραστηριότης καὶ ἡ φιλοπονία τῆς καλῆς νοικοκυρᾶς.

Ἀλλὰ καὶ ὁ μπάριμα Ρασκασσᾶς ἐφαίνετο τώρα ὡς νὰ ξανάνειωσε. Δευτέρα νεότης ἤρχισε διὰ τὸν γηραῖον φαρᾶν. Εἶνε ἀληθές, ὅτι τὰς πρώτας ἡμέρας, μίαν μεγάλην τύφιν τὸν εἶχε βασάνισῃ. Ἐνόμιζεν, ὅτι εἶχε κάμη καὶ κακὸν καὶ διηρωτάτο ἂν εἶχε πραγματικὸν δικαίωμα νὰ κρατήσῃ τὴν εὐτυχίαν, ποῦ τοῦ ἔπεσε τόσον ἐξασθενικῶς ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς ξανθῆς Μιμῶζας. Μήπως, μετ' ὅλας τὰς διαβεβαιώσεις ποῦ εἶχε λάβῃ, ἐγίνετο ἀπουσίως συνένδοχος κάποιας ἀρπαγῆς, κηστιαίας;

Διότι, ἐπιτέλους, ποία ἦτο αὐτὴ ἡ μικρὰ Μιμῶζα; Ἄπὸ ποῦ ἤρχετο καὶ εἰς ποῖον ἀνήκει; Βεβαίωτατα, δὲν ἦτο κῆρη τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τοῦ τὴν εἶχεν ἐμπιστευθῆ. Ὅσον σκληρὸς καὶ ἂν εἶνε, ποτὲ ἕνας πατέρας δὲν ἐγκαταλείπει ἔτσι τὸ παιδί του...

Συλλογιζόμενος αὐτὰ, ὁ μπάριμα-Ρασκασσᾶς ἐφθάνεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο, ἂν ἐπῆγαγε νὰ φανερώσῃ τὰ πάντα εἰς τὸν ἐνωμοτάρχην τῆς χωροφυλακῆς τοῦ Σαίν-Μαξιμ ἢ εἰς τὸν ἀστυνόμενον τοῦ Σαίν-Τροπέζ.

Ἀλλὰ ἐνθυμοῖτο πάλιν τὰπειλητικὰ λόγια τοῦ ξένου: «Νὰ μὴν ξεχνᾶτε τὴν ὑπόχρεσί σας. Ἀλλοιωτικά, δυστυχία εἰς ὅσας καὶ εἰς αὐτή!..»

«Ὁ, τί εὐτυχὴς καιρὸς διὰ τὸν Τώνην!..»

Καὶ ὁ φόβος μήπως ἤθελε προσεγγίσῃ κακὸν εἰς τὴν ἀγαπητὴν μικρούλαν, τὸν ἔκαμνε νὰ ἐγκαταλείπῃ αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν καὶ νὰ ἐμμένῃ εἰς τὴν ἄλλην.

Ἔτσι ὁ γέρον-φαρᾶς δὲν ἀπεκάλυψε τίποτε. Κάθε φορὰν ποῦ τὸν ἐρωτοῦσε κανένας περίεργος γείτονας, καμμιά φλύαρη γειτόνισσα, διὰ τὴν Μιμῶζαν, ἀπαντοῦσε ἀορίστως:

—Εἶνε κόρη κάποιου συγγενῆ μου, ποῦ μοῦ τὴν ἔστειλε, νὰλλάξῃ ἐδῶ τὸν ἀέρα τῆς.

Οἱ γείτονες ἔκαμνε ὅτι τὸ πιστεύουν, ἀπὸ εὐγένειαν, μετὰ τῶν ὅμως τὸ ἐσφαλίζαν. Ἐπαρᾶξενόντο προπάντων διὰ τὰ μεγάλα ἐξοδα ποῦ ἔκαμνε οἱ

Ἐσπρυνόσθη ὀλόκληρα ἀπογεύματα, μαζεύοντας «κογχύλια»...

Ρασκασσᾶδες, ἀφότου εἶχαν εἰς τὸ σπιτικὸν τὴν μικρούλαν ἐκείνην.

Τῶνόντι, ἡ πρώτη φροντίς τοῦ τιμίου φαρᾶ ἦτο νὰ πληρώσῃ ἕλα του τὰ χρεῖα καὶ, ἀφοῦ δὲν ὄφειλε πλέον τίποτε εἰς κανένα, νὰγοράσῃ μίαν βάρκαν κατακαινούργην, διὰ νὰ εἰμπορῇ πάλιν νὰ φαρῆ. Ἡ βάρκα αὕτη ἐβαπτίσθη, κατὰ

τὸ ἔθιμον, μετὰ μεγάλην πομπήν, ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου τοῦ Σαίν-Μαξιμ, ἀφοῦ προηγουμένως ἡ οἰκογένεια εἶχε συζητήσῃ περὶ τοῦ ὀνόματός ποῦ ἔπρεπε νὰ τῆς δώσουν.

Ὁ μπάριμα-Ρασκασσᾶς, ὡς ἀληθινὸς φαρᾶς ποῦ ἦτο, ἤθελε νὰ τὴν ὀνομάσῃ «Σαρδέλλα». Ἡ γυναῖκα τοῦ πάλιν, εἰς ἀνάμνησιν τῶν περιέργων συμβάντων, τὰ ὁποῖα τοῖς εἶχον ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν ἀγορά-

σουν, ἐπρότεινε τὸ ὄνομα «Μυστηριώδης». Ὁ Τώνης ὅμως εἶχεν ἐμπνευσῖν καλλίτεραν κ' ἐπέμεινε νὰ ὀνομασθῇ «Μιμῶζα», λέγων ὅτι τὸ ὄνομα τῆς μικρούλας θὰ ἦτο πάντοτε καλὸς οἰωνὸς καὶ θὰ ἔφερεν εὐτυχίαν. Ἡ γνώμη τοῦ Τώνην ἐπεκράτησε καὶ ἡ καινούργια φαρῶνκα ὀνομάσθη «Μιμῶζα».

Ἄλλ' ἔτι ἐξέπληξε περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο τὴν γειτονίαν, ἦτον ὅτι οἱ Ρασκασσᾶδες ἠγάρασαν μετ' ὀλίγον τὸ σπιτάκι ποῦ κατοικοῦσαν καὶ τὸ ἐκλήρωσαν τοὺς μετροῦτες.

Τὴ τρέχει, μπάριμα-Ρασκασσᾶ; τὸν ρωτοῦσαν ὄλοι. Πῆρες καμμιά κληρονομία;

—Μπορεῖ κ' αὐτὸ ἀπεκρίνετό ὁ φαρᾶς πονηρῶς καὶ μυστηριωδῶς.

Κ' ἐπειδὴ ὄλοι οἱ συμβολαιογράφοι τῶν περιχώρων, ἀνακριθέντες ἐπιτηδεῖα, ὠμολόγησαν ὅτι δὲν ἤξευραν τίποτε, οἱ γείτονες συνεπέραναν, ὅτι οἱ Ρασκασσᾶδες πρέπει νὰνεκάλυφαι κανένα θησαυρὸν.

Ἀργότερα μάλιστα, βοηθούσης τῆς φαντασίας, προσδιώρισαν καὶ τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγαινε τάχα ἡ ἀνακάλυψις, καὶ τὸ ὁποῖον δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἦτο, παρὰ κατὰ ἀρχαία, ρωμαϊκά ἐρείπια, εὐρισκόμενα εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ Σαίν-Μαξιμ.

Αἱ φλυαρίαι αὐταὶ ἐφθάναν κάποτε εἰς ταυτὰ τοῦ Ρασκασσᾶ· ἀλλ' ἐπειδὴ τῶ ἐγρησήμευαν, διὰ νὰ δικαιολογητῇ ὁπωσδήποτε ἡ σημερινὴ εὐπορία του καὶ νὰ ἠμπορῇ νὰ κρατῇ καλλίτερα τὸ μυστικὸν του, ἤρκειτο νὰ χαμογελᾷ καὶ νὰ ὑψώνῃ τοὺς ὄμους.

Ὁ εὐτυχέστερος ἀπ' ὄλους ἦτο ὁ Τώνης, τοῦ ὁποῖου ἀνέκαθεν τὸ ὄνειρον ἦτο νὰ ἔχῃ μίαν ὠραίαν ἀδελφούλαν. Δι' αὐτὸ ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν, ἀγάπησε τρελλὰ αὐ-

τὴν ποῦ τοῦ ἔστειλεν ἡ θάλασσα. Καθὼς ἦτο μάλιστα ἐξη-ἐπτὰ χρόνια μεγαλύτερος τῆς, ἠμποροῦσε δικαίως νὰ θεωρηθῆ ὡς «μεγάλος ἀδελφός» καὶ νὰ ἔχῃ πλέον ὄλας τοῦ τὰς φροντίδας καὶ τὰς περιποιήσεις διὰ τὴν χαριτωμένην ἀδελφούλαν του.

(Ἔπειτα συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἦδε Ὁδηγὸς Κεφ. ΙΒ΄.]

α.) *Ἐναρμολόγησις εἰκόνος*

Αἱ γραμμαὶ αὐταὶ συναρμολογοῦμεναι καταλλήλως, ἀποτελοῦν μίαν κωμικὴν μορφήν. (Εἶνε ἕνας εὐριστέμενος, μετὰ χοντρὴ μύτη καὶ ψηλὸ καπέλλο.)

β.) *Παίγμων*

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑμμ. Κ. Βαρθουλάκη

ΔΗΣ	Ο	ΛΙΣ			
ΠΟΥΑ	Π	ΒΑ	ΤΑ	ΜΟ	ΤΡΟΥ
ΣΧΑ	ΠΕ	ΣΟΣ			

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τέσσαρες πόλεις τῆς Ρωσσίας.

γ.) *Μαρκικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.*

Ἦδεα τοῦ Βουλγαροφύλου Ἑλληνοῦ

Μετὰ πόδηλατο ὁ Κώστας περῶν. Τὰ βλέπει ἐκεῖ ἔξω, τὰ λιμπίζεταί... Ὅρμα καὶ τάρπαξι Καὶ ἀμέσως τὴ ρόδα κινᾷ Καὶ τὸ ἀκίξει

— Τ' ἦταν αὐτὰ ποῦ ἐπῆρε, νομίζετε;

δ.) *Διὰ τοὺς Τελλομαδεῖς*

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Α. Κασδοπούλου

V*vr* - c*nt*nt - d* - p** - c' - *st - *tr* - vr**m*nt - r*ch*

Ἄδεις τοῦ 31ου φύλλου

α.) Ρέγγα, σπάρος, μπαμποῦνι, κέφαλος, συναγρίδα, παλαμίδα.—β.) Ὁ γεμῶν εἶνε μίαν ἀπὸ τὰς ὄρας τοῦ ἔτους.—γ.) Ἐκ τοῦ πλαγίου, ἀναγινώσκειται: Du riche chacun veut être parent.

Η ΑΔΕΛΦΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΙΩΝ (*)

Η κολοφωτιά ένα βράδι, σ' ένα τρώφο χαμηλά, κιντήρις μές στο σκοτάδι τάστρα που έλαμπαν ψηλά. Καθώς τ' έβλεπε έστοχάστη κ' είπε με καϊμό βαθύ.

«Μή δέν έλαβα άπ' τόν Πλάστη κ' έγω άστέρινη ψυχή!

«Φέγγουνε τά πσιανά μου σαν τ' άστέρια τ' ουρανού και πετώ μές στα όνειρά μου σά όψη κόσμου φωτεινού.

«Άν με άνέβαζε στα αϊθήρια κάποια δύναμη κρυφή θά έλαμπα κ' έγω στ' άστέρια με μα νέα φεγγεβολή».

Μά δέν ξέρουνε πώς έχουν τάστρα τέτοια άδελφή, φέγγουνε και δέν προσέχουν κατάν στην άνοστη γή.

(Αθήνα 16 Ιουλίου 1916). ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΕΣ

ΛΥΓΑΡΙΑ

Περώνοντας μιά φορά από μιά ρεμματιά, χειμώνα καιρό, — μιά ρεμματιά, που κατέβαινε βροντώντας και ξεγυλι-

σμένη από τή βουνά, — και προχωρώντας μέσα από τους γυμνούς βράχους της, — που φαίνονταν σαν φαγομένα όστρα, — κ' άπ' τή μονοπάτι, συνήντησα μιά ξερή, μικρούλα λυγαριά με μπελεγμένα τά κλαδάκια της τ'όνα με τ' άλλο, σαν άχτένιστα μαλλιά. — Έτσι, χωρίς λόγο, έπήγα κοντά της και προσπαθώτα να την ξεριζώσω. Μοί κινούτε μιά όρηγή να την βλέπω έτσι μακραμμένη, τήν έτράβηξα, άλλα όι ρίζες της δέν ξεκολλούσαν. Τέλος τήν άφησα και πήρα πάλι τόν δρόμο μου. Βάδιζα κοντά στο άφρισμένο ρέμμα, κατεβαίνοντας κοντά του κ' άφίγοντας τίς όχθες στα ψηλά. Μές 'ετίς καμπεές τής ρεμματίας βύζαν τά νερά, ψηλά έκρωζαν ένα κοπάδι κοράκια μαύρα, κ' από πάνω μου έσειτε τά φύλλα τών άγριων χόρτων ύγρως χειμερινός άνεμος.

Δέν προχώρησα πολύ. Ένα μεγάλο άγκάθι μοι έκοψε τόν δρόμο κ' ή αίχημή του όγγιγε άπάνω μου σαν ράμος πουλιού άρπακτικού. Σουγιά δέν είχα μαζί μου στάθηκα, τό είδα, έπίασα τή μύτη του σφικτά, και τήν αναπαδογύρισα

(*) Διαπρεπής φίλος μου, στόν όποιον έδίαβασα τόν μύθον αυτόν, μου είπε πώς κροτιμύ να βλέπη μιά κολοφωτιά μέσα στα χόρτα παρ'ότι ένα άστέρι στόν ούρανό. Η κολοφωτιά, τήν όποιαν έντι μή τόσον ώστε βρισκει πώς έχουμ άδικο να μη τήν ονομάζουμε πυγολαμπίδα, θά ήταν βέβαια πολύ περισσότερο υπεργήφανη άν ήμπορούσε να σύμψη πώς ένας σημαντικός άνθρωπος συμμερίζεται τή γνώμη της. Μ. Σ.

προς τά μέσα, στόν κορμό του, που έμοιαζε σαν τή τρυφερό στήθος του πουλιού, για να τήν μπήξω βαθεία εκεί μέσα. Μά άξαφνα, μέσα από 'κει, ή Λερναία εκείνη Έόρα πέταξε άλλα δύο άγκυθάρια μικρά, έτοιμα κ' αυτά να μέσχιζαν. Να προχωρούσα δέν μπορούσα πιά. Να γυρίσω πίσω; Στο μονοπάτι, δέν είχα και τόσην έμπιστοσύνη, καθώς περνούτε κάπου-κάπου δίπλα 'στα νερά και μιά μικρούλα γέφυρα τήν είχα δρασκελίσει ή νεροσυρμή.

«Άλλα ήταν άδύνατον να πάω κτό μικροστά. Έτρεψα πάλι πίσω, και, σιγά-σιγά, έφθασα πάλι κοντά 'στη λυγαριά. — Έκει δά, — τί σύμπτωσι! — δέν ξέρω πώς, παρακάτησα και γλύστρησα. Έβανα να πατήσω στερεά, μα όλόκληρος βώλος από τά έπίθουσα χρώματα ξεκόλλησε κ' έπλατόγησε 'στα νερά.

Έχωνα τήν ίσορροπία τόν νερό ήταν εκεί βαθύ, κ' ός έτρεχε σιγαλά μαύριζε κάτω ό βοθός του. «Όστε θα πνιγώ; Άκλωστ με λαχτάρα άπεγνωσμένα τά χέρια μου τριγύρω, σπασμωδικά, σαν να ζητούσα βοήθεια από τόν άνεμο, που φυσούσε, έτοιμος να μοι αρπάξη τό καπέλλο τή στιγμή, που κατακυλούσα, 'τσάκωτα σφικτά τή λυγαριά. — Τώρα τό πέτυχα! αυλλογίσθηκα. Πάει, θά πέτω μέσα!»

Μ' όλη μου τήν περιπόρησι, έβάσταζε ή λυγαριά όι ρίζες της δέν ξεκολλούσαν, κ' έλεγες πώς έπίτηδες άντέχει, για να με κρατήση. Πώς τήν εύνώμονουσα τώρα τή λυγαριά, που ήθελα πρώτα να τήν ξεριζώσω χωρίς λόγο και χωρίς σκοπό! Τώρα θά ήμουν πηγαίμενος στο βοθό!

Κύτταξα τριγύρω, ενώ τήν έσφιγγα με τά δάχτυλά μου είδα μιά προσεγγή, μιά πέτρα λευκή κάτω από τά πόδια μου. Άπεράσιτα, έπάγω τής να στηρίχθω κ' άν με γέλοσε, ώρα καλή! Δέν μπορούσα να κρέμωμαι πιά σαν νυχτερίδα άπ' τή λυγαριά. — Κατέβηκα σιγά και με προσόλαζε: ήτανε στερεά — εύτυχώς! Καθώς όμως κατέβασα και τό άλλο μου πόδι, ή λυγαριά δέν έκράτησε πιά. Κατρακύλησε από πάνω κάτω, στριφογύρισε και σφενδονίστηκε 'στην νεροσυρμή. Βυθίσθηκα κ' έπειτα αϊέθηκα ψηλά. Με συνοδεία άφρών τήν τραβήξαν πέρα τά ταχύπορα νερά έρευγε όλοταχώς από κοντά μου στριφογυρίζοντας μέσα 'στην βιάσι τους.

Πάλι θύμωσα μαζί της. Τί διάβολο! Τόσα χέρτα, τόσα καλάμια, που τρέχουν 'ετίς ρεμματιές, κάπου μ'πλέονται, κάπου σταματούν και μένοναι και σαπίζουν εκεί! αυτή δέν μπόρεσε πουθενά να κρατηθώ. Ίσως και για να μη σαπίσει. — Τήν καυμένη τή λυγαριά! Δέν ξεριζώθηκε 'στο θυμό μου, για να μοι προσφέρη στήριγμα τήν ζωή της.

Πήδησα σε μερικά βραχάκια κ' έβγήκα 'στο λευκό, μεγάλο δρόμο συννεφά έτκέπαζαν τόν ουρανό. Έτάχωνα τό βήμα μου. Αέρας βροχινός φυσούσε μέσα 'ετις φύλλα, ένα κάρρο έργότασε τρεχάτο και βαρείες σταλαγματιές άρχισαν να σφραγίζουν τόν δρόμο.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΤΟ ΡΟΛΟΙ

Τιχ-τάκ Στόν τοίχο τό ρολόι Ξηρά, μόνότον άντηχει, Κι' ό κτύπος του, σα μοιρολόι Άντιλαλεί μεσ' στην ψυχή.

Σκέψου, τό κάθε κτύπημά του Κάτι μές πέφνει άπ' τή ζωή Και τ' άγαπόφρευτου θανάτου Κοιτά μές φέρνει τή πνοή.

Ψυχοδ κ' άναίσθητό, στόν πόνο Μά βήμα σέρνεται άργό, Και μόνο στής χαρής μας, μόνο, Πετώ σαν τό πουλι γοργό.

Όλα τά πράγματα μαζί του Περδώνω, άλλα κ' έμεινε μαζί, Περδώνω δά' όι γνώριμοί του Κι' αυτό άκόμα όλο ζή!

Άπ' τή ζωή σου όφελήσου! Άνθρώποι' εργάσου όσο ζής Και τό τιχ-τάκ μεταγυρίσου Όσο καλλίτερο μορφές.

Ι. Α.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψις του Κοινοεπιδράχτη: — Για φαντάσου τί σωτήριο που είναι αυτό τό νερό. Άν δέν ήτο νερό, ό άνθρωπος δέν ήξερε να κολυμπά και θά έπνιγέτο.

*Εστάλη υπό τής Βασιβαρομάχου Ελλάδος. Τό Σαμουωτόπουλο κατέβη μίαν ήμέραν εις τό Φάληρον και είδε τά πλοία άνευ φορτίου. — Μπαμπά, έφώνηζε, κίτταξε τόσα τραβή χήκακι τά νερά!

*Εστάλη υπό του Σιλαβομένου Μικρασιότου. Μεταξύ μικρών ψευδολόγων. — Η μαμά μου έχει ένα καλή κεντημένο με άνθη, με τόσο ζωηρά, που μοσχοβολούν. — Και ή δική μου έχει ένα ματλαράκι με κάτι τριαντάφυλλα, με τόσο φυσικά, που όταν πέφτει άπάνω, σε τρυπούν τάχαθια τους!

*Εστάλη υπό τής Κόρης του Γυαλού. Ο Γιωόγοι, άκούων τήν μητέρα του να λέγη ότι ό αδελφός του γράφει πάντα «όρθως», τήν διαψεύδει: — Ά, μπά! πάντα καθιστός!

*Εστάλη υπό του Αθανάτου Βοναπαρτου. Σκέψις του μικρού Τοτού: — Μοι είπαν, ότι βρέχει για να φυτράινουν τά λαχανικά. Τότε γιατί βρέχει και στα κεραμύδια; *Εστάλη υπό τής Έλετίδος τής Ελλάδος.

Τό πρώτιστον καθήκον του ναλοδ συνδρομητού είναι ή έγναριος ανανέωσις τής συνδρομής του.

ΑΛΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, Αθήνα, 33, οδός Εδουαύδου τήν 19ην Ιουλίου 1916.

ΝΟΜΙΖΩ, ότι οι Διαγωνισμοί που σας έδωσα διά τό κλοκαίρι, είναι άρκετοί. Έχετε να βροίτε Δευκά; Αξίει, να συνθέσετε Διήγημα, να κήσετε Ζωγραφικήν. Δέν σας φθάνουν αυτά, ή; τόν Οκτώβριον, που ή προκηρυγή ή νέος διαγωνισμός; προς σύνθεσιν Ασκήσεων, Να μοι τό κήσε, διά να σας έχωμ άκόμη ένα μικρόν διαγωνισμόν προς σύνθεσιν Ποιήματων. Άλλά είπατε άλλο. Έχετε και τού; Έδοματάτους τακτικά, ήγιστε και τάς λύσεις τών Πνευμ. Ασκήσεων. Δέν πρέπει να σας παραφορτώσω, διά να μελαπάτε λίγο και τά μαθήματά σας. Τα καλά παιδιά μελετούν και τό κλοκαίρι.

Όρα! ή επιστολή σου, Γαλανόλευκη Σημεία. Σε συγχάρω διά τό άπολυτήριον του Γυμνασίου με τόν ανώτερον βαθμόν και σου εύχομαι καλώς, να έλθης στα Αθήνα, διά να ήκολούθησής ανωτέρως σπουδάς. Φυσικά, λυπάται κανείς, ότι άποχωρέσει ένα σχολείον, εις τό όποιον έφοίτησε τόσοσ χρόνιοι, — άλλα είναι μιά λύση που περνά, όταν καλύτερα πρόκειται τώρα να παρ' ή έν άλλο...

Τουρημαριότη, δια έλθήςτε. Ο κ. Ε. σ' εύχαριστεί διά τό φιλοφρόνημα. Βεβαίως, όταν ζητήσει κάποιος νήσους, έχουν εις τήν μέσην του Ν, τό ίδιον είναι να γραφή κανείς ΖαφύΝηος άντι Αλυμνήτης. Έγω όμως ως άρχην να μη λογαριζώ ως όρθά; λύσεις περ' ά μόνον τάς έντελής συμφωνούσας προς τάς δημοσιευμένας. Οι λόγοι που με άναγκάζουν εις τούτο είναι πολλοί. Και πρώτον ή ευκολία τής έξελίξεως. Αι λύσεις τόσον παιδιών είναι χλιδαίαι, και ή έπιλληλος που τάς έξελέγει, δέν μπορεί να κάθεται να σκέπεται διά καθεμίαν λέξη. Θά ήθελα ένα αιώνα, διά να βγάλω ταποτελέσματα. Έπειτα, μοι φαίνεται άδικιον να υπερέχη ό μαντεύων τήν καθάυτ'ό λύσην του σήθευ. Άλλά και άδικον άν είναι τό μέτρον, όταν έφορμάζεται εις όλους γίνεται άδικιον. Τέλος, έχω δάσει τό δικαίωμα εις τους λύτας, δάσεις έφορμάζονται: πολλοί λέξεις εις μέν Ασκησην, να σημειώσουν διας όσας εύρίσκουν. «Δέν μπορώ να σου παραστήσω, — μοι γράψι ό Διήγη τής Κόρης, — με πόσην χαρήν είδα τάς είνοντας προς σύνθεσιν διηγήματος. Ά! αυτή τή φορά θά λάβω μέρος; κ' έγώ. Κι' άρχίζω να παρατηρώ τάς είνοντας... Ού, είναι εύκολο να καταλάβω περι είνος πρόκειται! άλλα... πώς γέγραψο τό διηγημά μου; Έπειτα; βρήκα μιά αρχή και ή πένα μου τρέχει, τρέχει ως τό τέρας, χωρίς να σταματήση διόλου. Πώς, πώς, ένα όραίο διηγηματάκι που γίνεται! νομίζω πως δέν έχω διαβάσει ποτέ μου ώριώτερο. Χωρίς άλλο τό πρώτο βραδείο θά πάρει!... — Ά, μην έτοιμάσεις για πρώτο βραδείο, Αμηνάμι μου, μοι λέγει ή μαμά, (που είναι παληά σου συνδρομητή, για' είναι κ' άλλοι που θά γράψουν, και πολύ πιο καλλίτερο από σένα, γιατί έχουν γράψη πολλή φορές κ' έχουν πένα και τέχνη. — Άδύπορο! έγώ θα έλπίσω και θα περιμένω άνοσημώς ταποτελέσματα. — Δέν έδιδάσκα άκόμη τό διηγημα του Αμηνός τής Κόρης' άλλ' αν είναι χαριτωμένο σαν τό γραμματάκι του, σίγουρα θα βραδύνη. Να ήθελμε!

Θυμωμένη μαζί σου, Μελίνα; Κάθε άλλο! Κ' έγώ δε θυμώμαι τώρα, ποίς μοι παρήγαγε νάλλάξω τή διεύθυνσί σου. Μήπως ό Δοξασημένος Ρήνος; Ράησέ τον. Ναι, αλήθεια, ήμα βήν κανείς, δημιουργεί τή ζωή του όποις του άρέση, όπου κ' άν βρεθή.»

Σ' εύχαριστώ δι' όσα γράψεις, Κύνες, καθώς και τόν καλό σου πατέρα διά τήν ήξαλοσηνήτην άγάπην σου. Έκενο που δέν ένώησας από τόν Όδηγόν, είναι εύκολόν: Ο δοξόμενος τήν απαλλαγήν, στέλλει τετραδίου πρώτος' ό προτιμών όφείλει τότε να τό άνακολώση. Κι' άν

δέν τό κήρη έντός μηνός, ναι το πρώτιστον δέν δημοσιεύονται. (ή δημοσιεύονται μόν, άλλα σ' ήμείνεται έν παρενόησι ό άριθμός των τετραδίων που όφείλει.) Έχεις και τήν Έόαν, ότι ό προτιμών στέλλει πρώτος; και γι' αυτό τά μπέρδεως; κ' ένομήσει, διε πρέπει να στείλη δύο τετραδία, διά να λάβη ένα.

Ναυτοπούλα τής Αίγνας, σε δεχομαι με μεγάλη χαρά και περιμένω να μου στείλεις πολλά και διάφορα. Χαριτώματα στόν άγαπητόν μου μπαμπά σου, πλγρό μου, συνδρομητή και συνεργάτη.

Η Ρεζεντιά μοι γράφει: «Ένώ σχεδόν δια τά περιοδικά, τώρα με τόν πόλεμο, έμίσχουν και ήλάττωσαν τήν όλην τήν, ή Διαπλάσι; μένει ή Έόια, ήμμορφη, δρασερή όποις πάντα. Μπαρεί μάλιστα να τή κανείς ώριώτερη. Γιατί κανένας τόμος δέν είναι σαν τόν έρετινόν.» Ας προσθέσω ότι διατρέχει και τήν Έόια συνδρομή, και τήν Έόια τιμή τό φέλλο. Ένώ άλλα περιοδικά δεκαλίπτει, έγιναν δεκαπεντάλεπτα. Άλλά όσο γι' αυτό, ποίς έχει μόν άναγκασθεί σε λίγο να τό κάμω κ' έγώ; Τό χαρή έλο ύψώνεται...

Νεοείδα του Βασίλαρου, εύχαριστώ διά τήν έδρασην του Συλλόγου. Τό Κρυπτογραφικόν γίνεται ως έξής: Αριθμούμεν κατά σειράν τά γραμμάτια μιά; λέξωσι, και εις όποιον γραμμάτι τής επανάληθάνεται τυχόν, δίδόμεν τήν ίδιον αριθμόν που έπηρε τήν πρώτην φοράν. Παράδειγματος χάριν, ή λέξι: Ίωάννης, γράφεται έτσι: 1234456. Τό λοιπόν γίνεται 1, τό ω γίνεται 2, τό α 3, τό η 4 κτλ. Τώρα, με τά ίδια αυτά γραμμάτια τής λέξεως, σχηματίζομεν άλλας λέξεις; και τάς γράφομεν με τους αριθμούς των. Π.χ. όύ(23) Άνω(3443) ναί(431) κτλ. Τό τέλος Κρυπτογραφικόν πρέπει να έχη τόσας λέξεις, όσα είναι τά γραμμάτια που αποτελεί τήν πρώτην του, και καθέν έξ αυτών να χρησιμεύη ως άρχικόν μιάς άλλης. Να γίνεται δηλαδή ως ακραυτήσις: Ίωάννης, Ωί, Άνω, Ναι (δευτέρα λέξις από Ν, είναι περιττή) Ήός, Σινά. Τώρα λοιπόν που ξέρεις ποίς γίνεται τό Κρυπτογραφικόν, ξέρεις και πώς λύεται. Πικραδέγματος χάριν, ή πρώτη λέξις έός; Κρυπτογραφικόν είναι 1234456 = Άγτος.

Αιέσαι; είναι λιγάκι δύσκολον να τόν εύρη. Άλλά σε βοηθών αι άλλαι λέξεις. Έξαφνα βλέπεις παρακάτω:

431 = Επιστομα βδοκωτικόν. Αυτό δέν μπορεί παρα να είναι τό ΝΑΙ. Εύρείς λοιπόν, δι' τό όον γραμμάτι τής αρχικής λέξεως (του Άγιού) είναι Ν, που επαναλαμβάνεται μάλιστα δις, τό 3ον είναι Α, τό 1ον Ι. Και αντικαθιστάς:

12ΑΝΝ56

Έ, τότε άμίσως εύρίσκεις τόν Ίωάννην και όλα; τάς άλλας λέξεις του Κρυπτογραφικού.

Όρα! ή επιστολάς μου ίσωςίαν αότην τήν έδομάδα και όι έξής: Πατρίς τών Ηρώων, Βουλγαρομάχος Έλληνας, Έλληνική Κοσμιά, Πατριός Βιοαήνας, Κλέρινο Βόλι, Χορσαλλίς και Τραγοδύ τής Δουτιερίας. — Έπειτα τάς παραγγέλιας των και τους εύχαριστώ όλους για τά καλά τήν λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αότην τήν εβδομάδα έλαβα τά έξής: «Τό Άλφάβητον. — Ρεμμασιός. — Ένα χωριό. — Τριωμία. — Μία έδρομή. — Τί αξίζει πιο πολύ. — Τό στοιχημα τών Αγγλων. — Παιδικά Πνεύματα, Παίγνια και διάφορα διά τους Ββδ. Διαγωνισμούς.

Χαριτική τής προηγουμένης Σελίδος: — «Στην Πόλι», ώριώτατο! Ο σίχος όχι τόσο περιττός, άλλα ζωηρός, παραστατικός; εύλωτός. Τριγύρα, ό Βόθρον ή γήν τακτικός συνεργάτης. — Ο Ψάρα. Καλή ή είνον και καλά ζωγραφισμένη. — Ο Κούφις; σίχος και τάδε βραδεία. Ο σίχος έχει κάποια άκα-

φία. Σε μερικά μέρη είναι βδοκωμένος. Μερίφρασι; έν γίνε μαρία. Άλλά τό ποιηματάκι τόσο εύμορφο, ώστε δέν χάνει τίποτα έν δέν μενεφραθή άριστοτεχνικώς. — Μία βραδύα στο Παλήρ Φάληρον. Η Έόια καλλίτερη από τήν έκάθει. — Καλάκαϊρι τήν Άθήνα. Μπράβο! Σαυτορικά σιγήματα, γοργά κ' έξυπνα. — Μία μεγάλη εύχή. Νούτιμο. — Πιπά; και Χόντζας. Άκόμη νοστιμώτερο. (Χωρίς άδειώσει; και τό δού; ίσως; άγεγραπτά!). — Παιδικά Πνεύματα. Τό πρώτο κίτι αξίζει. Τό δεύτερο κίτιν.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΙΜΩΝ

Ιούδεν ψευδώνυμον εμπίσυνται ή άνανεύονται. αν δέν συνοδεύεται υπό τόν δικαιώματος ό. 1. Τα έγκρινόμενα ή άνανεύόμενα ίσχύουν μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1916. Όσα συνοδεύονται από Α ανήκουν εις άνόρθια, και όσα από κ. εις Κόθια.]

Νέα ψευδώνυμα: Ναυτοπούλα τής Αίγνας, κ. (ΦΧ). Έώς του Σουλίου κ. (ΠΙ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούμεν ν'ανταλλάξουν: ή Μανιατοπούλα (0) με Ηρωικήν Σάμον, Κλέρινο Βόλι, Μενεξόβιο Μπουκεϊάκι, Μελαγολίαν, Γερμανόπαυδα, Τριωμία, Έόαν, Φόξον, Ηρωικήν, Φιλομαθή, Μορφηόαν τής Χάριτος. — τό Κομμα τών Φιλελευθέρων (0) με Μόγαν Ναυπολίαν, Γάλλον Αεροπόρον, Φιλελεύθερον Κοήτη, Νικητήν τού Μόρη, Ακτιόδα. — ή Βουλγαρομάχος Έλλησις (0) με Σεντινυμένη Κορφατοπούλιαν, Βασιλειόν τόν Βουλγαροκτόνον, Ροδοσεκαυωμένην Άνοσίην. — ή Αύτοκράτειρα του Βουλαντίου (0) με Ρεζεντιάν, Βασκαπούλιαν τών Αίλων, Ίδωρολογη Σανθούλαν, Υγιον τής Ελεθερίας. — τό Γυναικωτάκι (0) με Μικρόν Πρόδοκον, Πειραδών Διάβολον, Αδικοκράσιον του Βουλαντίου. — τό Πίθος του Κονσταντινου (0) με Γερμανόπαυδα, Πόθον τής Παριός, Έσοια τής Παριός, Ένδοξον Κωνόλουνον. — ό Έώς Βελισσαρίου (0) με Τραγοδύ τής Δουτιερίας, Ηρωίδα τής Έστανωσιόσεως, Τάκρον.

Η Διαπλάσις άσπάχεται τους φίλους της: Γυμον τής Ελευθερίας (διαδία, εύχαριστώ' έχει καλώς;) Εόχη τής Μάνας (μπράβο! σε συγχάρω διά τόν μεγαλύτερον βαθμόν) Έυετινόν Αόνατα (έλος, εύχαριστώ.) Έλλίδα τής Ελλάδος (όχι) εύχομαι καλήν διαμονήν εις τό νησί! Βουλγαροπόρον Έλλίνα (που να κρατώ λογαριασμό! Φωνητάκια τ' Ελλιπασύμφωνα τα στέλλουν και τό ζανωστέλλον) πρόπει, βλέπεις, να είναι όρθα και γνωμικά γνωστά και συνήθη όταν είναι άγνωστα, δύσκολα λύνονται. Σιλαβομένη Μικρασιόταν (γιά, τό Μαγικόν Γράμμα, εις τής Συλλογιάς, λογαριάζεται ως μιά Ασκησις.) Έλλίνα (είσαι δικαιολογημένη; γράφε μου τώρα) Ίωάννη Αθ. Ισιόδ. (έστειλα, εύχαριστώ διά τήν τόσην άγάπην.) Διάετινα Δοξόρα (αυτό είναι πολύ ύρατον). Δοξασημένον Ρήνον (ναι, είχε προπαύση' ό τό δημοσιεύων) Δουνόν Κόρον (τότε ό πατέρας σου θα ήσαι γίλα χρόνια' καλώς οίωνώ; αυτό τό λάθος) Κελαρόβον Ροάτον (δέν είναι εύκολόν να εύρω τό Συλλόγου σας σήμερα ήλιε ή ασρά?) Ίππία του Θανάτου (κανείς άπ' αυτούς δέν έστειλε) Κοσμοκράτορα (σε συγχάρω' τό «Παι. Θάτρον» περιέχει θεατοικά κομματάκια διά παιδιά) Ζήνον ή Διάπλάσις (τά έστειλα συστημένα τήν 9 Ιουλίου) Αναςτ. Χ. Καο. (έτσι φαίνεται; ό «Παπας και Χότζας» είναι αντιγραφή, γιατί ποτέ τό έστειλαν συγχρόνως; και άλλοι; να πής, άμείλοστον είναι ναι, άλλα κ' αυτά δέν πρέπει να αντιγράφονται, άλλα να γράφονται έξ άκρο ή να μεταφράζονται;) Κόνσας. Γ. Ρ. (έστειλα έν νέον γνωστότατα αυτά που μοι στέλλεις; σταί έλο μάλλον, πιο πρωτότυπα;) Μακρομένη Άνακλήνη (έστειλα) Μικρόν Τρόσει (τό έπιγράμμα καλό' όχι, ό ποιητικός Συλλογοι δέν έχουν όσον Αδάπλασι) Χουσαρήν (διεβόδισθησαν) Αύτοκρά-

τιέσαν τοῦ Βυζαντίου (ὡς ὑπομονή αἱ Σολογαί εἶνε παλαιά, ὁ γυρᾶς δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη) Γερμανόπαιδα (ὄχι, ἡ ἡλικία δὲν ἦτο ἀπικριτή- το· εἰς ἄλλους Διαγωνισμοὺς γρηθίζεσθαι, δὲν οἱ διαγωνιζόμενοι διακρίνονται εἰς τῆς·) Ρογή- ρων (τὸ ἀντικειμένου)· Ἄσμα τῆς Ἀρδάνου, Διμοστέγγε Σαραντόπουρον κτλ. κτ'.

Εἰς δύοσ ἐπιστολάς· Ἐκδί μετὰ τὴν 18ην Ἰουλίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 15του Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων Ἀπριλίον—Ιουλίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Σεπτεμβρίου.

434. Δεξιόγρφος

Ἐκ τῶν δύο μου τμημάτων, Τὸνα καλλο συμπληροῖ· Καὶ τὸ δεύτερον τὸ πρότερον Σάζει καὶ τὸ διατρηῖ. Ἦ βλαγ πάλιν, τοῦ δευτέρου Ἐπιπέλου τὴν ἔξουσιαν, Ἀσφαλίζει εἰς τὸ πρῶτον Τέξιν, ἄστα, κ' ἦνοιαν. Ἐστάνη ἀπὸ τοῦ Ἀηθουρίωτικο Διαβολάου

435. Στοιχειοτονογράφος

Μία πὸ τὰ σώμα σου τὰ ἔχει. Ἔν· ἀποκαρδίση; Καὶ τὸν τόνον του, κινῆση; Κράτος τῆς Ἐβρώπη; μέγα ὄθ ἰδῆ; καὶ θαυροφῆση.

Ἐστάνη ἀπὸ τοῦ Χαυμόγελου τῆς Νίως

436. Διπλοῦς Στοιχειογράφος

Μιά· καλαῖς; βεβήτος ἄλλῶν τὸ κεφάλι, Οὐράνιον φαίνόμενον θά ἴδῃ; νά πρόβῃη Κ' ἔν τὸ κεφάλι τοῦτου ἐδῶ ἀσπλάχνως ἀπικρήση; Ὄργων ἀισθητήριον εὐδο; θάκοι τῆς ἡς.

Ἐστάνη ἀπὸ τοῦ Ἀλιέως τῶν Μασσαριτῶν

437. Δίνιγμα

Ἄστα γλυκετὰ κ' ὠρατὰ τὸ θηλοκὴν μου. Τρέψ; καὶ δυναμῶναι τὸ οὐδέτερον μου.

Ἐστάνη ἀπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Ναυτοπόουλου

438. Τρίγωνον

Εἶμαι ζῶον, πλὴν με τρέμουν καὶ αὐτοὶ οἱ (βασιλεῖς, Ἐγὼ εἶμαι ἡ πραγματικὴ κ' ἡ παραμύθη τοῦ (ἀνθρώπου, Ἥμεῖς πάλιν, τὶ ἄσπετον νά γενώμεν τοῦς (γονεῖς! Στὸ ἀφῆθρον θά μ' εἴρῃ καὶ χωρὶς κανένα (κόπου,

Ἐστάνη ἀπὸ τῆς Κόρης τοῦ Γιαλοῦ

439. Ἐυθόλεξον

*** = Τὸ μέγιστο χωρτό. *** = Μέρος τοῦ σώματος. *** = Πόλις τῆς Ἀραβίας. *** = Υἱὸς τοῦ Ἰσακ.

Καὶ καθῆτως τὰ ἴδια.

Ἐστάνη ἀπὸ τοῦ Ἡρώος Βελισσαρίου

440. Ἐπιγραφὴ

Σ Ο Π Ο Τ Ο Α Α Σ Ι Ε Ρ Ο Α Ι Ο Α Ε Μ Υ Σ Τ Ο

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης. Ἐστάνη ἀπὸ τοῦ Κελαροῦ Ἰωάννου Ρουαίου

441. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 1 8 9 4 = Ἀρχαῖος ποιητής. 2 9 8 6 4 = Ποταμός. 3 4 5 6 4 = Μέρος τοῦ πλοίου. 4 6 7 8 4 = Πόλις. 5 3 5 6 4 = Αὐτοκράτωρ. 6 7 3 4 = Ἐρπετόν. 7 1 2 6 4 = Φοιτῆς. 8 1 6 4 = Ἰερὸν. 9 2 1 = Θεός.

Ἐστάνη ἀπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

442. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νά εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κατωθι λέξεων τοιαῦτα, ὅσπερ ἐπικρατοῦν τῶν νηπαιδευτικῶν εὐρω- παικῶν προκτεουσῶν:

Ταχὺς, δυναμικὴς, καθαρός, ἀνορθόγρα- φος, χαρά, παχὺς, γέρον, ἡμίαι, ἦντα.

Ἐστάνη ἀπὸ τοῦ Πόδου τῆς Πατρίδος

443. Φωνητικὸς

κμ - τ - κ - κ - ρ - τ - σι - γλ

Ἐστάνη ἀπὸ τοῦ Βουλγαροφῶγου Ἑλλήνος

444. Γρίφος

[M] οἶκος

Ἐστάνη ἀπὸ τῆς Ἡρώος Ἑλληνοπούλας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πεννμ. Ἀσκήσεων τοῦ 19ου φύλλον

225. Καναδᾶς (Κανᾶ, ὄχι.)—226. Βοῦς- οῦι.—227. Ἀρμαρ—ἑρῶμα.—228. Δρέπανον. 229. ΑΒΕΝ ΤΙΝΟΣ 230. Τὸ ἦτα (ἦτα.)— ΜΙΑ ΗΤΟΣ 231-235. Διὰ τοῦ Δ: ΙΩΝΑΣ δάλος, δάος, Πάδος, ΜΟΝ δῶμα, δέρμα.—236, Σ ΜΑΛΒΑΣ (Μάδριτα, ΔΕρος, ἌΣτος.)—237. Εἰς τὸ σῶμα ἔχειν καὶ τὴν ψυχὴν.—238. Οὐδείς οὐχίς μετενόησεν. (οὐδ' εἰς γ-εἰς ἄ- μετ' ἐν ω-εἰς ἐν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις με ἀπλά στοιχεία τῶν 3 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδραμοῦς μας λεπτὰ 5 μόνον με π α χ α στοιχεία τὸ δικαίον, καὶ με κ ε φ α λ σ ι α τὸ τελεσίον. Ἐλάχιστος ὄρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διηγήσεις τῶν 15 κλη- ρώνονται ὡς νά ἦσαν 15. Ὁ χωρὶς τὸ ε σ τ ἱ ζ ο σ, ὅσοι καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, με κεφαλαῖα ἢ παχῆα ἢ ἀπλά στοιχεία τῶν 8 στιγμῶν, ἠπολογί- ζεται ὡς βε λέξις ἀπλά.—Δι μὴ ἀνοθευόμενα ἀπὸ τοῦ ἐπιπέλου ἀγγελία δὲν δημοσιεύονται.]

[15'—143]

Προσῆν ἀναλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν διὰ μέσου τῆς Διαπλάσεως. Προσῆν μετὰ συν- δρομητῆρας εἰς Τρικκαίων. *Μυσοῖνη*

ΟΙ ΑΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ὅσων αἱ λύσεις ἀδιακρίτως φυλλάδιον, ἐλήφθησαν ἀπὸ 13—19 Ἰουλίου

ΑΘΗΝΩΝ: Θ. Γιαννουλόπουλος, Π. Μήλιος, Γερμανόπουλος, Ἐδ. Χάστμαν, Γ. Ὀλσον, Α. Λ. Γιώτης, Ἀκ. Πετσαγᾶς, Δ. Δημητριάδης, Ὁδ. Α. Ρουτοπούλος, Ἀσπασία Α. Πυλαίου, Γ. Κ. Σούτσος, Γ. Γ. Χιθόγονου, Π. Α. Φύλλο- γλου, Ταῖνια Θ. Μάρου, Ἐμμ. Κ. Βαρθολο- μῆος, Δ. Κ. Βαρθολομῆος, Σπ. Π. Μπαμπᾶνος, Π. Σ. Χατήρηδου, Α. Α. Δημητρεοπούλου, Ηλ. Π. Σούτσος, Π. Α. Γερμανοῦλης, Μ. Καρ- κώτης, Ν. Γ. Σουφῆς, Γ. Βασαλάκης. ΑΝΔΡΟΥ: Μόσχα Δ. Μπίστη, Κάε. Δ. Ἄστας. ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ: Δ. Ἀρσένης. ΙΘΑΚΗΣ: Π. Σ. Κουβαρᾶς. ΚΑΒΑΛΑΣ: Ἄλκιος τῆς Κωνσταντινουπό- λεως.

ΚΑΡΑΪΤΗΣ: Ν. Σ. Τσιάκας. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἀν. Χ. Κασφῆς, Σπ. Στρο- τῆς, Φιλοσόφης, Δ. Γ. Λεοῦλας, Λιζῆτα Γ. Λεοῦλα, Π. Α. Γιοῖ. ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Α. Ζ. Δημητριάδης. ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ε. Τροβαλάκης. ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ: Ἡρώκος Σοῦλι. ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ: Ἀνδριάντα Σπαγαδάθου. ΜΕΓΑ ΚΕΡΕΡΑΙ: Γ. Α. Πιόννης. ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ: Σπ. Γ. Γεωργιάδης. ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Π. Κ. Μαρῆς, Μ. Γ. Κοτ- ποῦλος. ΠΑΤΡΩΝ: Π. Σ. Καρμῆλης, Γ. Κ. Παπα- χαρίου, Πολυκάρου τῆς Φαιῆς. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θ. Δ. Σακελλαροπούλας, Γ. Γ. Λάμπος, Μ. Σ. Φωκᾶς, Γ. Κ. Καρανιδίου, Γ. Α. Κωλάκας, Ἄγνα Σ. Μπερδέση, Δ. Γ. Κα- ράσης, Δ. Σπ. Μπούτσος, Ε. Α. Καραβίας, Χρ. Α. Καραβίας, Ἀσπασία Α. Καραβία, Σοφία Α. Καραβία. ΠΥΡΓΟΥ: Γεράσιμος Α. Ρομπότης. ΣΥΡΟΥ: Ζωή Ε. Παθλου, Δ. Σ. Γκαῖμας, Π. Παναγιωτοπούλου, Ἐλπίς τῆς Ἑλλάδος, Γ. Γ. Γιαμπᾶνης. ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Χ. Π. Παναγιούλας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρων τὰ ἄριστα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρώσι καὶ ἐλήφθησαν οἱ εἰς τῆς τρεῖς: ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΠΑΝΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Ἀθήναις, ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΨΦΙΗΣ ἐν Κερκῆς καὶ ΔΙΟΜΗΤΗΣ ΣΩΤ. ΜΠΟΥΣΚΟΣ ἐν Περατῆσ οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἀύγουστου.

ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1916

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 16 Ἰουλίου τὸ πρῶτ ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρώσιδ οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2808 οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρω- μῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ προληφθέντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομῆ ἐτη- σίαν, ἐνεσήμενον, ἐξήμενον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβανέτο ἡ 15 Ἰου- λίου. Ἐκλήρωθησαν δὲ κατὰ σειράν οἱ ἔξῃ: 50 ἀριθμοὶ:

701 ἐκέρδιον ἐν ὄρωλόγιον τῆς τσέπης. 1697, 447 ἐκέρδιον ἕκαστος τόμουσ Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογὴν του.

1285, 2263, 1045, ἐκέρδιον ἕκαστος τόμουσ Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξία: δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.

1433, 215, 2043, 1116 ἐκέρδιον ἕκαστος τόμουσ Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης; ἀξία: δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.

108, 2500, 1594, 1824, 798 ἐκέρδιον ἕκαστος; ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομῆ Διαπλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους.

1390, 986, 505, 875, 1745, ἐκέρδιον ἕκαστος; ἀνὰ ἐν ἀντίτυπον τοῦ Ἄγγελου τῆς Ἀγάπης.

396, 1974, 2171, 584, 3104, 575, 825, 304, 928, 67, ἐκέρδιον ἕκαστος; ἀνὰ ἐνα τόμουσ Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 3.50.

2640, 611, 125, 3126, 1138, 1773, 427, 3366, 1019, 552, 2762, 33, 1411, 2417, 1952, 2579, 1260, 2703, 2241, 1437, ἐκέρδιον ἕκαστος ἀνὰ ἐνα τόμουσ Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων Γ δρ.

Ἡ ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχοσ τῶν πρῶτου καὶ τῶν τεσσαρῆ- κοντα τελευταίων ἀριθμῶν θά γίνῃ μαζί με τὸ 33 φύλλον τῆς προσεχοῦς; ἐβδομάδος, χωρὶς νά δικαιοῦται τις νά ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τυχῆς ἀπονεμηθέν- τος ἀπὸ δώρων δι' ἄλλου, οὐτὲ ἰση; οὐτὲ κατωτέρως ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχοσ τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι ἐκέρδιον τόμουσ κατ' ἐκλογὴν των, ἀπυθύνονταν σημερον ἐπι- στολήν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νά μᾶς δώσιν οἰοῦς τόμουσ ἐπιθυμῶν νά λάβου.

Ἡ ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1916 θά γίνῃ τὴν 15 Ὀκτωβρίου καὶ θά λάβουν μέρος; εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεσήμετος; οἱ συνδρομητᾶ, ὅσοι ἐκλήρωσαν ἤδη ἢ θά πληρῶσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομῆ ἐτη- σίαν, ἢ ἐνεσήμενον, ἢ ἐξήμενον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νά συμπεριλαμβανέ- ται ἡ 15η Ὀκτωβρίου 1916. Εἶνε δὲ τὰ δῶρα τῆς Τετάρτης Κληρώσεως ὅμοια με τὰ τῆς ἀνωτέρου Τρίτης.